

ПОЕМА ПРО ГОЛОВНЕ

Людмила Заворотюк

Все доводжу собі теорему,
Коли й як напишу поему,
Хоть на мить щоб Кобзаркою стати
І на людях її оспівати,
Та ще так, щоб дочці і сину
Оповісти про нашу родину,
І щоб люба моя Настюха
Захотіла б її, послухать.

Стільки ж треба всього розказати,
Лягти пізно та рано встати,
Щоб відчути, як виріс ліс,
Де чумацький проїхав віз.
Як з Орелі, знайшовши брід,
Козак Кіт зачинав тут рід.

Як навколо козацької хати,
Що звелась серед рути-м'яти,
Народилася Лебединка,
Немов перша козацька дитинка.
Ми від того родиною стали,
Котівчанами нас прозвали.

Дивні люди жили тут, дужі,
А дівчата – червоні ружі,
Там з Котівської дітвори
Виростали сини-явори.

І орали в степу, й косили,
Жили з піснею, не тужили.
Хліб рослили, серпами жали,
Один одного поважали.

Захотілось козацькому роду
Не було щоб у нім переводу.
Щоб козачки цвіли, як ружі,
Козаки були сильні та дужі.

Саме тут, від
Котової хати,
Рахувала історія
дати.
Ти не спи ще, моя
Настюхо,
Ти ще й далі мене
послухай.

Саме тут, над
Орільським краєм,
Дух козаччини ще витає.
Ще живий тут Шевченка дух,
Як в етюдах старезний дуб.

Де ходила юна Домаха,
Голосила скаліченим птахом:
«Та навіщо я вам, паничку», -
Цілував її біле личко.

Стала пісня німою картиною:
«Ой не хочу я жить Катериною»
В повнім місяці тут стояла
І Домахою озером стала.

Десь надривно сердечко кує,
Навіть пташка гніздечко не в'є,
Тільки коні, що стерли копита
Забігають сюди напиться.

У моєму легендовім краї
Всі легенди життя складає,
Навіть сам приїздив Яворницький
Приорільським степам поклонитись,
Навіть Репін знайшов годину,
Знамениту
писать картину.

Князь відомий у
ній позував,
З нею в нове
століття попав,
Живуть пам'яттю
від краси
Алексеевські ті
часи.

Його перша бібліотека
Чарувала гостей далеких,

В стінах зали з клавіатури
Аж в Кругленьке лились увертюри.
Було хобі у князя дивацьке,
Збирачем він був дум козацьких.

Так з'явилися тут баби скіфські,
Мов німі в молитовнім місці.

В нас би й досі стояла церква,
Бо міцна його марки цегла
І дивилися б наші очі
На сей храм цілі дні і ночі.

В один день якось стало пусто,
Жив останнім тут князь Урусов.

Десь в Парижі правнучка Варвара
Написала свої мемуари.
Там у Франції, у столиці,
Її манить родинна каплиця.

Шле нам фото – в нім баби скіфські,
Що з руки Яворницького в місті,
Ми відразу впізнали східці
І знайшли молитовне місце.
Тут прабабка її ступала,
А ті східці князівськими стали,

І відкрився на фото замок,
Його доля із чорних рамок,
Бо душа його хоче в каплице,
Як це фото із попелища

Не забудь же про це, Настюхо,
І ще трішки мене послухай
Вітер виє, вже навіть свище,
Вже затухло давно попелище,
З лиця зникла архітектура,
То була надвисока культура.
Залишилась в краю козаків
Лиш культура від чорних фраків,

Підбрала її
Котівка,
Що від
панночки, що
від дівки,
Повернулась до
рідного броду
Стоголосим
своїм народом.

Може тут доведу
теорему,
Про народ свій склавши поему,
Як летіли, минали роки,
А Котівка жила тут віки...

Тільки доля судилась наврочена
Поплатилась синами і дочками.

Це ж бо їх в тридцять третім морили,
Ще шепочуть про це могили,
Ще під вікна сюди, де ружі,
Прилітають голодні душі.

Повоєнні забули діти
В який клас їм до школи ходити,
Дуже часто з чужої сторонки
Прилітали сюди похоронки,
А за ними спізнявся лист
І горішками падав у піст,
І не знали вдовині діти,
Треба плакати чи радіти...

Скільки згорблених матерів,
Не діждались своїх яворів!
Стало горе таким великим,
Не зашити ніяким ликом.

Вже давно притупились рани,
Зовсім мало вже ветеранів.
Тугим колосом стигне хліб,
Все до хліба в нас є і на хліб.

Женуть внуки корівок в череду,
В них багато всього попереду,
Ще одягнуть весільний віночок,
І народять синів і дочок,
Ще не висох козацький брід,
Де прадавній зачався рід...

Бачу-бачу, вже спить Настюха,
І трима в рученятках вухо,
І несуть її вже зайчата
Приоріллям, степами багатим...

Їй наснилася Лебединка,
То Котівки моєї краплинка,
Полюби ж її серцем, дитинко,
Бо ти ж роду мого кровинка.

Як же хочу в зіницях зірчатих
Цю любов все життя зустрічати,
Доведемо удвох теорему,
Визрива головна тема..

**Котовський сільський будинок
культури – філія КЗ
«Магдалинівський центр
культури та дозвілля»**